

PineBook

ตำนานเทพปราชญ์

D267

仙武封神

3

ตอนที่ 105 ภูเขาเสวียเย่ว

สีหน้าเซียววี่ยิ่งประหลาดขึ้นเรื่อย ๆ เขาส่ายหน้าไปมายิ้มแล้วเอ่ยว่า “ความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับจ้าวอู่เซียงไม่ดีเอามาก ๆ แถมข้าก็รู้สึกไม่ดีกับภูเขาเทียนเจี๋ยมากเช่นกัน ตอนนี้ก็รู้สึกแย่กับเจ้ามากด้วย เจ้าว่า ทำไมข้าต้องปล่อยเจ้าล่ะ”

กั๋วอึ้งจั้นไปก่อน ต่อมาใบหน้าพลันแดงก่ำ เผยความอาฆาตแค้น เขาคำรามด้วยเสียงแหบพร่า “นี่เจ้ารณหาที่ตายเองนะ สกุลจ้าวเป็นผู้หนุนอยู่เบื้องหลังสกุลกั๋วของเรา ถ้าเจ้ากล้าทำอะไรข้า ข้าจะระดมกำลังทหารมาล้อมปราบเจ้า มีพี่จ้าวหนุนหลังเจ้าจะทำอะไรทำได้”

เงิงฝูทำเสียงฮึดฮัด เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก “ก็แค่จ้าวอู่เซียง คุณชายของข้าเคยใส่ใจซะที่ไหน อย่าว่าแต่เจ้า ต่อให้จ้าวอู่เซียงมาเอง เขาก็ไม่กลัวเหมือนกัน”

“อ้อ?”

ทันใดนั้น ไอพลั่งแข็งแรงแรงสายหนึ่งลอยมาจากข้างนอก เกร่างสูงใหญ่แปลกประหลาดอย่างสามขุมเข้ามาพร้อมกับ ท่าทางชั่วร้าย เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น “สรุปแล้วน้องชาย ข้าล่วงเกินพวกเจ้ายังไ้ ไม่คิดเลยว่าจะไม่ยอมลดราวาศอกถึง เพียงนี้ ข้าอยากรู้จักคนร่วมสำนักคนนี้ ดูซิว่าเป็นใครกันแน่ถึง มั่นใจขนาดนี้ ไม่เห็นแม้กระทั่งสหายจ้าวอยู่ในสายตา”

“พี่ใหญ่!”

ก๊วนดูดีอกดีใจอย่างมาก รีบวิ่งไปหลบหลังพี่ใหญ่ของตน เอ่ยด้วยความตกใจระคนยินดี “ทำไมท่านกลับมาจากสำนักแล้ว ละ รู้ได้ยังไงว่าข้าอยู่ที่นี้”

ก๊วจำนคลียิ้มบางพร้อมเอ่ยว่า “ข้าเองก็เพิ่งถึงบ้าน เตียว มีธุระต้องออกไปจัดการ ได้ยินว่าเจ้ามาร้านสัตว์วิญญูณเลยมา หาเจ้า หากข้าไม่มา วันนี้เจ้าต้องโดนเพื่อนร่วมสำนักของข้า รังแกแล้วจริง ๆ”

“พี่ใหญ่ เหน็นแหละ ข้าขอโทษไปแล้ว เขายังไม่เลิกรา พาลทำให้พี่จั่วต้องเสียเกียรติไปด้วย ท่านต้องจัดการให้ข้านะ” ก๊วนมองเขี้ยวอวดด้วยความชิงชังริษยา มุมปากปรากฏรอยยิ้ม

หี้ยมเกรียมเล็กน้อย แม้พี่ใหญ่ของตนเองจะมีพลังปราณแค่นั้น
ก่อนกำเนิดสองชั้นฟ้า แต่ก็เป็นผู้กล้าในสมัยปัจจุบัน อีกทั้งยังเป็น
ลูกศิษย์ของภูเขาเทียนเจี๋ย จะต้องไม่กลัวเจ้าหมอนี่อย่าง
แน่นอน

กัวจ้านหัวเราะเยาะ จ้องมองเซียวอวี้ กำลังอยากจะพูด
อะไร แต่ทันใดนั้นเขาพลันหน้าถอดสี เผยความตื่นตระหนก
อย่างไม่มีสาเหตุ ถึงแม้จะฉวยขึ้นชั่วขณะแล้วหายวับไป แต่ก็อยู่ใน
สายตาของเซียวอวี้

“ศิษย์น้องเซียวหรือ”

สีหน้าของกัวจ้านเผยความกระอักกระอ่วนใจ เหงื่อเย็น
ผุดขึ้นตามหน้าผากที่ละนิด เขาไม่ได้ปั้นหน้าสุขุมเยือกเย็นและ
วางอำนาจเหมือนตอนแรกอีก ประสานสองมือขึ้นคารวะด้วยความ
อึดอัด “ที่แท้ศิษย์น้องเซียวนี่เอง เจ้ามารถึงเมืองไห่โจวได้
ยังงั้น”

กัวนู่ตะลึงงัน เหตุใดจู่ๆ ท่าทางของพี่ใหญ่ถึงได้
เปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือได้ อีกทั้งดูเหมือนว่า...พี่ใหญ่
จะยำเกรงเจ้าเด็กหนุ่มคนนี้อยู่บ้างด้วย?

จะเป็นไปได้อย่างไร พี่ใหญ่เป็นถึงลูกศิษย์ของภูเขา เทียนเจ้ว ทั้งยังสนิทสนมกับจ้าวอู่เซียงเป็นอย่างดี สรุปแล้ว เจ้าเด็กหนุ่มคนนี้เป็นใครกันแน่

เซียววี่เอ๋อด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้าน “เอ๊ะ ข้าจะไปไหน ยังต้องรายงานศิษย์พี่ผู้นี้ด้วยหรือ”

กั้วจ้านพูดละล้าละลัก “ศิษย์น้องเซียวเข้าใจผิดแล้ว ข้าจะไปกั้วกายการเดินทางของศิษย์น้องเซียวได้ยังไง” จากนั้น เขาก็เงื้อมือตบหน้ากั้วนุ เอ๋อด้วยความเกรี้ยวกราด “ยังไม่ขอโทษศิษย์น้องเซียวอีก?”

“พี่ใหญ่ ท่าน...ท่านตอบข้า?” กั้วนุกุมไบหน้า พูดด้วยความเหลือเชื่อ

กั้วจ้านถึบกั้วนุกระเด็น โมโหเป็นฟืนเป็นไฟ “นี่คือศิษย์น้องเซียว บุตรชายของกั้วนจวินโหวคนปัจจุบัน แถมยังเป็นผู้ชนะในการประลองใหญ่สองแคว้น ลูกศิษย์คนสำคัญของสำนักเจ้ากินหัวใจเหม็ดสี่ดาวลงไปหรือไง ถึงกล้าทำเสียมารยาทกับศิษย์น้องเซียวได้”

“คนสำคัญ...ลูกศิษย์คนสำคัญ!”

ก๊วนูยังไม่ทันตอบโต้ นักพรตชั้นก่อกำเนิดแปดชั้นฟ้าคน
ก่อนหน้าพลันเหวี่ยงเป็นไพล่ย่อยลงมาตามใบหน้า หากพวกเขา
ที่เกี่ยวข้องกับสกุลจั่วยังไม่กล้าลงมือกับลูกศิษย์สายในของ
สำนักแล้วละก็ ลูกศิษย์คนสำคัญของสำนักกระบี่เสวียนหวง...
คนนี้ ต่อให้เป็นราชวงศ์ของอาณาจักรต้าถังก็ไม่กล้าล่วงเกิน
เหมือนกัน

“เออละ ในเมื่อศิษย์พี่ท่านนี้สั่งสอนน้องชายไปแล้ว ข้าก็
คงไม่ชักไช้อะไรอีก ข้ายังมีธุระสำคัญ ขอตัวก่อน” เชียววี่ผิงก
ศิระลงเล็กน้อยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ก๊วจ่านรีบเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เชิญศิษย์น้องเชียวตาม
สบาย”

“ถ้าแก่เจียง ตอนนี้นำเข้าเส้าต๋วี่วิญญานตัวนั้นได้หรือยัง”
เชียววี่หันหน้ามองเจียงเฉินที่หน้าซีดขาวไร้เลือดฝาด เขา
ตกใจแทบจะเป็นลม แล้วเอ่ยถามอย่างเรียบเฉย

เจียงเฉินคุกเข่าลงตรงหน้าเชียววี่อย่างทูลทุกทูล แม้
ใบหน้าจะเต็มไปด้วยโลหิตสด แต่เขายังตบหน้าตนเองแรงๆ
เอ่ยวิงวอน “ท่านเซียน ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าท่านจะมาด้วยตนเอง ขอ

ท่านเขียนจดโปรดเมตตา อภัยให้ข้าสักครั้ง ต่อไปข้าไม่กล้าแล้ว
ไม่กล้าแล้วจริงๆ”

“เออละ นำทางไปเถอะ!” เชี่ยววี่เดินไปลานด้านหลัง
เจิงผู้เดินตามหลังเขามาติดๆ

เจียงเซินรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน โคงตัวนำเชียววี่
ไปเลือกสัตว์วิญญานบินได้

สุดท้าย เจียงเซินตัดสินใจไม่เก็บเงินเลยสักแดง แต่เจิงผู้
ซึ่งตาใส่ ออกแรงยัดเงินให้เขาสามพันซั่ง ทั้งคู่ขี่สัตว์วิญญานบิน
ได้สี่ตัวหนึ่งออกจากเมืองไหโจว

“พี่ใหญ่ เขาก็คือเชียววี่นั่นรี แต่เขาเป็นแค่ลูกศิษย์ใหม่ที่เพิ่ง
เข้าสำนัก พวกเราจำเป็นต้องเอาอกเอาใจขนาดนั้นด้วยหรือ”
กั๋วหม่งมองสัตว์วิญญานที่บินห่างออกไปบนฟากฟ้า สีหน้าเต็มไปด้วย
ความอาฆาตแค้น

กั๋วจ้านหัวเราะเยาะ “เขาไม่ใช่เด็กใหม่ธรรมดาๆ หรอก
แม้แต่พี่จั่วยังไม่ใช่ลูกศิษย์คนสำคัญ แต่เขาเป็นลูกศิษย์คน

สำคัญเพียงหนึ่งเดียวในบรรดาลูกศิษย์รุ่นสาม เจ้าว่าน่ากลัวไหมล่ะ”

ก๊วนทำเสียงฮึดฮัดไม่พอใจแล้วเอ่ยว่า “ครั้งนี้พวกเราเสียหน้า เวรเอี้ย ข้าก็คิดไม่ถึงว่าจะดวงไม่ดีขนาดนี้ ถึงมาพบเซียวอวีได้”

จู่ๆ ก๊วนจ๋านหัวเราะเยียบเย็น ใบหน้าปรากฏความโหดเหี้ยม เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก “เขาคงจองหงวนไปอีกวัน”

สัตววิญญานบินได้ตัวใหญ่มหึมาสีฟ้าที่เหมือนหงส์ตัวหนึ่งบินมุ่งหน้าไปยังเมืองซือซู่ย เซียวอวียืนอยู่บนหลังของมันด้วยสีหน้าสุขุมเยือกเย็น นัยน์ตาฉายวาวราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

“คุณชาย อีกครั้งชั่วยามก็จะถึงเมืองซือซู่ยแล้วขอรับ”
เงิงฝูเอ่ยด้วยเสียงนอบน้อมจากเบื้องหลังของเขา

เซียววี่พ่ายกหน้าเล็กน้อย เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “พี่เจิง ครึ่งนี้
ท่านติดตามข้า คาดว่าจะเตือนร้อนไปด้วย”

เจิงผู้ตะลึงงันเล็กน้อย ถามด้วยความงุนงง “คุณชาย
ทำไมถึงพูดแบบนี้”

“ท่านไม่สงสัยหรือ ว่าทำไมข้าจึงมาเมืองไห่โจว เขา
เป็นลูกศิษย์ของภู่เขาเทียนเจี๋ย และจ้าวอู่เซียงก็เป็นศิษย์พี่ของ
เขา เมื่อครู่ตอนเขาเห็นข้า สายตาฉายความตื่นตระหนก
เล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว อาการหลนลานเล็กน้อยนี้เองได้เปิดเผย
จุดประสงค์ที่แท้จริงของเขา”

เจิงผู้ยิ่งงุนงง แค้นยิ้มแล้วถามว่า “ข้าน้อยโง่เขลา ไม่
เข้าใจจริงๆ ว่าเรื่องอะไร”

“ถ้าข้าเดาไม่ผิด เขารับคำสั่งของจ้าวอู่เซียงไปติดต่อกับ
ของกลุ่มกาทมิฬ พวกมันเคยประกาศว่าจะปลิดชีวิตข้าภายใน
ครึ่งปี ครึ่งนี้ข้าออกมาฝึกฝน เป็นโอกาสที่ดีที่สุดของพวกมัน”
เซียววี่เอ่ยด้วยรอยยิ้มเรียบเฉย

เงินผู้ไถ่ยืมแล้วใจวิ่งไปอยู่ตาตุ่ม หน้าซีดเผือดลงอย่างมาก รีบเอ่ย “คุณชาย ถ้าเป็นแบบนี้จริงๆ พวกเราต้องรีบกลับสำนัก กลุ่มกาทมิพนัสนั้นรับมือไม่ได้ง่าย ๆ เลยนะขอรับ”

เซียวอวี๋สายหน้า คล้ายยิ้มที่ดูลึกกลับ “ทุกอย่างล้วนอยู่ในการควบคุมของข้า ข้าจะมอบบทเรียนที่ยากจะลืมเลือนไปชั่วชีวิตให้กลุ่มกาทมิพ”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา สัตว์วิญญานบินได้ร่อนตัวลงที่เมืองชื่อสู่ย เมื่อวางทั้งสองคนลงแล้ว ก็พุ่งทะยานเข้าไปในกลุ่มเมฆา หวนกลับไปเมืองไหโจว

แม้เมืองชื่อสู่ยไม่ได้กว้างใหญ่แจ่มเหมือนเมืองไหโจว แต่ก็เป็นเมืองที่มีประชากรค่อนข้างมากอีกเมือง และหลังจากเจ้าเมืองกับเหลียงอ๋องแห่งเมืองเหลียงโจวเข้าพิธีสมรสเชื่อมสัมพันธกัน สถานะของเมืองชื่อสู่ยก็พลอยสูงขึ้นตามไปด้วย

“สัตว์ร้ายที่น่ารังเกียจสร้างความวุ่นวายให้เมืองชื่อสู่ย ช่วงนี้ชาวบ้านที่ไปเที่ยวภูเขาเสวียเยว่ถูกทำร้ายครั้งแล้วครั้ง

เล่า ใครเต็มใจเข้าไปในภูเขาพร้อมกับข้าเพื่อสังหารสัตว์ร้าย บ้าง!”

หนุ่มน้อยคนหนึ่งคำรามเสียงดังลั่นตรงประตูเมือง มีเด็กหนุ่มสิบกว่าคนรวมตัวอยู่ใกล้ตัวเขาด้วย ทุกคนต่างเป็นผู้ฝึกยุทธ์ชั้นก่อนกำเนิดห้าชั้นฟ้าขึ้นไป

“รวมข้าไปด้วยคนหนึ่ง!”

“รวมข้าไปด้วยเหมือนกัน!”

ไม่นาน ก็มีคนมากมายมารับ

“ข้ากับคุณชายของข้าก็ยินดีช่วยอีกแรง!” เจิงผู้ตะโกนเสียงดังออกไปประโยค ดึงดูดสายตาของคนมากมายทันที

เซียวอวี่มีพลังปราณชั้นก่อนกำเนิดหกชั้นฟ้า คนเหล่านี้ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา แต่เจิงผู้นับว่าเป็นนักพรตชั้นก่อนกำเนิดตัวจริงเสียงจริง นี่ถึงสามารถช่วยได้

“ได้ ขอขอบคุณทั้งสองท่านที่ช่วยเหลือ พวกเราจะออกเดินทางเดี่ยวนี้ เข้าภูเขาฆ่าสัตว์!” กลุ่มคนทั้งสามสิบกว่าคน

ชี้อาซาผีทำดีหลายสิบตัวอย่างองอาจหาญ ควบทะยานไป
ยังภูเขาสวยเยาว์ในเมืองซ้อสู่ยที่เกิดภัยพิบัติใหญ่

ระหว่างทางเชียวอวีถามชายคนหนึ่งด้วยความสงสัย
ภูเขาสวยเยาว์นั้นมีสัตว์ร้ายปรากฏตัว แถมยังกินคนไปมากมาย
เหตุใดเจ้าเมืองถึงไม่ส่งคนไปล้อมปราบ

ตอนที่ 106 หมาป่าเขียนจันทราอินทนิล

ข่าวที่ได้รับทำให้เขาหน้าใจ สีหน้าหม่นหมองลง

ที่แท้ ก้วนจวินโหวนนำทัพมาเขตเป่ยฮวงแล้ว แต่ตอนนี้สงครามทางตอนเหนือตึงเครียด เชี่ยวฉินสงจึงระดมกองทัพ เขี้ยวหมาป่าสองแสนนาย รวมถึงกองกำลังส่วนใหญ่ของเขตเป่ยฮวงอย่างเร่งด่วน รีบไปชายแดนระหว่างอาณาจักรถังและอาณาจักรเว่ย

ทั้งไว้เพื่กองทัพเขี้ยวหมาป่าหนึ่งแสนนายใกล้ๆ ภูเขาสองปฐพี ป้องกันจักรวรรดิเหมิงหยวนลอบโจมตี ถึงแม้จะสนิทสนมกับจักรวรรดิเหมิงหยวน แต่ระดับความเชื่อใจระหว่างอาณาจักรนั้นมีจำกัด จำต้องป้องกันเอาไว้

“สงครามตึงเครียดขนาดนี้แล้วหรือ” ใบหน้าของเชียวอวีเผยความกังวลเล็กน้อย ถึงแม้เชียวฉินสงจะเคยผ่านศึกมานับร้อย แคมตอนนี้ยังมีอาวุธศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง แต่ตนเป็นลูกในส่วนเล็กก็มีความกังวลอยู่บ้างไม่มากนักน้อย

“คุณชายไม่ต้องกังวลใจ ท่านโหวเซียวชาญการระดม
สรรพกำลังดุจดั่งเทพเทวา อาณาจักรเว่ยเล็ก ๆ หาใช่คู่ต่อสู้เขา
ไม่” เจิงผู้กล่าวพลอบใจ

เซียวอวี๋หัวเราะเบา ๆ “ข้าไม่เป็นไร”

ภูเขาสเวียเยว์อยู่ไม่ไกลจากเมืองซือฮุยนัก ไม่ถึงครึ่ง
ชั่วยาม ขบวนผู้คนทั้งสามสืบกว่าคนก็มาถึงตรงเชิงเขาสเวียเยว์
ทุกคนถือดาบแหลมคมไว้ในมือด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน

ภูเขาสเวียเยว์เป็นที่ที่มีชื่อเสียงที่สุดในบริเวณรอบเมือง
ซือฮุย ถึงแม้ภูเขาส่งเพียงห้าหกร้อยหมี่ ไม่ถือว่าสูงมากนัก แต่
ยอดเขามีหิมะขาวบริสุทธิ์ปกคลุมตลอดปี เป็นที่ที่ดีที่สุดในการ
หนีร้อนช่วงคิมหันต์ฤดู

“ไป พวกเรานุกไปสังหารพวกมัน!”

ชายหนุ่มสามสืบกว่าคนรวมกลุ่มกันเข้าไปในภูเขาสเวียเยว์ที่มีป่าเขาเขียวชอุ่มเป็นพุ่มพฤษ์ ต้นไม้ใหญ่สูงระฟ้า
บดบังดวงอาทิตย์ที่ร้อนแผดเผา

เซียววี่หิยิบกระบี่เล่มหนึ่งออกมาจากแขนเก็บของ มันเป็นอาวุธชั้นเลิศระดับสองที่เงินหูตั้งใจมอบให้เขาเพื่อใช้ป้องกันตัว แม้จะไม่ใช่อาวุธเทพอะไร แต่ในโลกมนุษย์ ก็เรียกได้ว่าเป็นอาวุธที่สุดยอดแล้ว

ส่วนเงินหูหิยิบถุงมือสีดำคู่หนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อสวมลงบนมือทั้งสองข้าง ถุงมือถักทอจากไหมทองดำ ดูอ่อนนุ่มละมุนละไม แต่ความจริงมันมีพลังป้องกันที่สูงมาก

“โฮก!”

เพิ่งเดินไปไม่กี่ไกลเท่าไร เสียงคำรามดังสนั่นหวั่นไหวจนหูแทบดับลอยมาจากข้างหน้า มวลพลังดุร้ายแต่ละสายแผ่ปกคลุมจนมืดฟ้ามัวดิน

ในป่าไม้เขียวชอุ่ม มีหมาป่าสีขาวราวหิมะหลายสิบตัวโผล่ออกมา หันหน้าตาสีเขียวทึบแต่ละคู่มีกลิ่นอายดุร้าย พวกมันมีกันเกือบร้อยตัว

“ทุกตัวล้วนเป็นสัตว์ร้ายชั้นสองระดับบน ทำไมภูเขาเสวียเป๋รถึงมีหมาป่าหิมะมากมายขนาดนี้ได้” เซียววี่ขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกถึงความไม่ค่อยชอบมาพากล

ฝูงหมาป่าสอดส่องรอบๆ กลุ่มชายหนุ่มที่มีอารมณ์
อีกเหิมพลุ่งพล่านในตอนแรกต่างพากันหน้าถอดสี หลังจาก
หนึ่งในนั้นโยนอาวุธในมือทิ้ง วิ่งหนีตะโกนลั่น ไม่ทันไรคน
ส่วนใหญ่ก็เปิดแนบตาม เหลือเพียงห้าหกคนเท่านั้น ในนั้นมี
เซียววูอยู่ด้วย

“ซี้ซลาด! พวกซี้ซลาด!”

เด็กหนุ่มที่ก่อนหน้านี้เป็นตัวตั้งตัวตีในการฆ่าสัตว์ก่อกวน
เหลืกกกล้าในมือแน่น ตะโกนด้วยความเกรี้ยวกราด

“บรูว์!”

ทันใดนั้น หมาป่าหิมะตัวหนึ่งกระโดดขึ้นมา แล้วกระโจน
ใส่เด็กหนุ่มอย่างกะทันหัน

“จิบ!”

ไโอกระบี่สายหนึ่งปรากฏขึ้นฉับพลัน พันหมาป่าหิมะ
ตัวนั้นขาดสะบั้นเป็นสองท่อน

“บรูว์!”

ฝูงหมาป่าร้องคำรามด้วยความคั่งแค้น หมาป่าหิมะ ร้อยกว่าตัวกระโจนเข้ามาอย่างพร้อมเพรียง กลุ่มคนที่เหลือ ตอนแรกกำลังคิดจะกัณฑ์ล้วยเข้าไป กลับสังเกตเห็นว่ามีฝ่ามือ ใหญ่มหึมารูปมังกรที่มีเปลวไฟลุกไหม้กดลงมาจากบนฟากฟ้า เหมือนตราประทับหิน แฉดเผาหมาป่าหิมะหลายสิบตัวโดยตรง

“พวกเจ้าถอยไปเถอะ หมาป่าหิมะพวกนี้ให้พวกเรา จัดการเอง!” เจิงฝูโบกมือโบกไม้ไล่สามสี่คนนั้น จากนั้นก็คำราม ลั่น กระโจนเข้าต่อสู้

ทันทีที่เซียววี้กวัดแกว่งกระบี่ ก็มีคลื่นกระบี่แต่ละสาย ปรางภูออกมา เจิงฝูยังไม่ทันได้ลงมือ หมาป่าหิมะที่เหลือก็ ถูกโถมทับอยู่ในคลื่นกระบี่ ทั้งเลือดและกระดูกกระเด็นไปทั่ว เพียงชั่วอึดใจพวกมันถูกปราบจนราบคาบ

แต่แววตาของเขากลับฉายความกระสับกระส่ายแรงกล้า ยิ่งขึ้น เหตุเพราะเดิมสารกำเนิดดึกดำบรรพ์ในโลกดึกดำบรรพ์ ไปมากมาย บวกกับวิชาจิตที่ฝึกฝนมีส่วนช่วยต่อจิตวิญญาณ เป็นอย่างมาก

จึงสัมผัสถึงเลือดและสารจำเป็นของหมาป่าหิมะที่ตาย
พวกนี้ได้ชัดเจน ว่ามันกลายเป็นกระแสน้ำที่มองไม่เห็น
หลังไหลเข้าไปในส่วนลึกของภูเขาเสวียเยว์

“พีเจิง ท่านพาพวกเขาออกไปก่อนเถอะ ข้าจะไปดู
ข้างในส่วนลึกสักหน่อย” เซียวอวี๋หรีตา จ้องเข้าไปส่วนลึกของ
ภูเขาเสวียเยว์ “ไม่รู้ทำไม หัวใจถึงเต้นแรงขึ้นเล็กน้อย

เจิงผู้ตกใจกลัวใหญ่ รีบเอ่ยทัดทาน “คุณชาย ข้าจะปล่อย
ท่านไปเสี่ยงอันตรายคนเดียวได้ยังไง”

“ไม่เป็นไร ท่านพาพวกเขากลับไปเมืองซื่อส่วยก่อนเถอะ
พีเจิง นี่เป็นคำสั่ง” เซียวอวี๋เอ่ยขึ้นกึ่งจริงจังกึ่งล้อเล่น

“แต่ว่า...!”

เซียวอวี๋โบกมือไปมา เอ่ยด้วยรอยยิ้มเรียบเฉย “กลับไป
ก่อนเถอะ ไม่นานข้าก็จะกลับไป”

เจิงผู้จนปัญญา พาเด็กหนุ่มสามสี่คนเหล่านั้นที่ตกใจจน
อึ้งงันขึ้นมาหวนกลับไปเมืองซื่อส่วย

เมื่อพวกเขาไปแล้ว ใบหน้าของเซียววี่จึงปรากฏความ
สงสัย ในขณะที่เดียวกันยังฉายแววตื่นตันที่ยากจะจับสังเกตได้
แต่จากนั้นเขาก็แค้นยืมพลางส่ายหน้าไปมา

ความคิดในส่วนลึกทำให้เขาตกใจแต่ก็ปฏิเสธทันที บน
โลกใบนี้ จะมีเรื่องตลกขนาดนั้นที่ไหน

“บรูว์!”

เขาเดินหน้าต่อ แต่เดินไปแค่สิบกว่าลี้ก็เจอหมาป่าหิมะที่
รูปร่างใหญ่โตยิ่งขึ้นอีกหลายตัว พวกมันแต่ละตัวล้วนใหญ่หลาย
สิบจั้ง หันหน้าแต่ละคู่ฉายแสงเยียบเย็นวูบไหว จ้องเซียววี่
ตาเขม็ง

“จิบ!”

เซียววี่โบกสะบัดกระบี่ คลื่นกระบี่กลายร่างเป็นม่าน
กระบี่แต่ละสาย แต่เมื่อเผชิญกับหมาป่าหิมะพวกนี้ วิหาระลอก
คลื่นเรือนหมื่นท่อนภาาก็ไม่ได้มีอิทธิฤทธิ์ขนาดนั้น

หมาป่าหิมะพวกนั้นร้องคำราม กรงเล็บแต่ละคู่ฉีกทั้ง
คลื่นกระบี่ออกจากกัน ก่อนจะกระโจนใส่เซียววี่

อากาศเกิดเสียงระเบิดดังแสบแก้วหู กรงเล็บหมาป่าทั้ง
แหลมคมและดุร้ายจนน่าหวาดกลัวราวกับสามารถแทงทะลุ
ทองคำสนั่นสะท้อนหินศิลาจนแหลกลาญได้ นี่เป็นสัตว์ร้าย
ชั้นสามระดับบน พลังโจมตีแข็งแกร่งเป็นอย่างยิ่ง

ต้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ ทอยหยักโคนลง เชี่ยวอวีไม่ได้
ถอยหลังแต่กลับตรงเข้าไป ปรากฏแท่งทัวร่างเดือดพลุ่งพล่าน
คลื่นกระปี่ระลอกแล้วระลอกเล่าจมฝูงหมาป่าลงไป

จำต้องพูดว่า หมาป่าหิมะเหล่านี้โหดเหี้ยมอย่างมาก
กรงเล็บหมาป่าเยียบเย็นอำมหิต แหลมคมเป็นอย่างยิ่ง แต่
สุดท้ายยังถูกเชียวอวีจัดการได้

หลังจากหมาป่าหิมะพวกนั้นตายไป ลมปรากฏทัวร่างที่
ยังไม่หายไปพลันลอยเข้าไปในส่วนลึกของภูเขาเสวียเยร์ ถูก
สิ่งมีชีวิตประหลาดดูดซับไปหมด

สายตาของเชียวอวีฉายความสงสัยแรงกล้ายิ่งขึ้น
หลังจากยืนปรบลมหายใจสักพัก เขาก็ถือกระบี่ ปีนขึ้นภูเขา
เสวียเยร์ต่อไป

พอใกล้จะถึงยอดเขา หมาป่าหิมะตัวใหญ่สูงเกือบร้อยจ้ง
แผ่กลืนอายุดูร้ายอย่างยากหาใดเปรียบออกมาจากทั่วร่างตัว
หนึ่งขวางเขาไว้ด้วยนัยน์ตาที่ฉายแสงเยียบเย็น

นัยน์ตาของหมาป่าเยียบเย็นราวกับสามารถกลืนกินคน
ได้ มันคือสัตว์ร้ายขั้นที่ระดับล่าง มีสติปัญญาและอิทธิฤทธิ์
ไม่ธรรมดา น่ากลัวยิ่งกว่านักพรตชั้นก่อกำเนิดห้าชั้นฟ้า

“บรู่ว!”

หมาป่าหิมะตัวยักษ์กระโจนเข้าไปในเขา ทันทีที่กรงเล็บอัน
ใหญ่โตกรีดลงในห้วงอากาศ ทันใดนั้นลูกธนูหิมะอันแหลมคม
แต่ละดอกก็ปรากฏขึ้น พุ่งเข้าไปใส่เชียวอวีพร้อมเสียงหวีดหวิว

“โครม!”

รอยประทับฝ่ามือรูปมังกรที่มีเปลวเพลิงลูกแฝดเผา เข้า
บดป้องลูกธนูหิมะพวกนี้เอาไว้

ทว่าต่อมา กรงเล็บข้างหนึ่งของมันที่กดลงบนภูเขา
เสวียเยวี่ ยกหินขนาดใหญ่หลายพันชั่งก้อนหนึ่งขึ้นมา ทุ้ม
เข้าไปใส่เชียวอวีแรงๆ ด้วยความเร็วที่คาดไม่ถึง

“ฉิบๆ !”

คลื่นกระปี่สัดกันหินก้อนใหญ่ พวกมันแตกออกเป็น
เสียงๆ กลายเป็นเศษหินมากมาย

หมาป่าหิมะกระโจนเข้ามาโจมตีอย่างบ้าคลั่ง อุณหภูมิ
โดยรอบลดลงฮวบฮาบ โดยเฉพาะลูกธนูหิมะนับไม่ถ้วน
เหล่านั้น ยิ่งทำให้เชียววี่อ่อนระโหยโรยแรง

“สวบ!”

เขากับหมาป่าหิมะต่อสู้อย่างดุเดือดชั่วขณะ ทันใดนั้น
เขาก็แสดงท่าร่าง ‘นพจางเลงขุนเฟิง’ ข้ามผ่านการโจมตีแต่ละชั้น
พุ่งทะยานสู่ออดเขารวกับปยุหลิวที่เบาหวิว

“บรู่ว!”

หมาป่าหิมะเดือดจัด ลูกธนูหิมะขนาดใหญ่แต่ละดอก
เกาะกลุ่มกัน ทุกดอกยาวหนาหลายสิบจั้ง พุ่งหวือเข้าใส่
เชียววี่ พร้อมแผดเสียงกึกก้องแสบแก้วหูราวกับสายฟ้าฟาด

“คลื่นสิบชั้น!”

ทันทีที่เชียววียกมือขวาขึ้น ก็ปรากฏคลื่นกระปี่สิบชั้น
บัดป้องพลังโจมตีระลอกนี้ของหมาป่าหิมะไว้

“นี่มัน...!”

เชียววีก้าวเท้าเป็นท่าร่าง ‘นวจำแลงขุนเฝิง’ ทะยานสู่
ยอดเขาอย่างรวดเร็ว เสียงกระหืดกระหอบของหมาป่าหิมะดัง
ลอยมาจากด้านหลัง พอมันมาถึงยอดเขา ก็พลันกลายร่างเป็น
พลังงานบริสุทธิ์ลอยละล่องเข้าไปในลำแสงสีม่วงกลุ่มหนึ่ง

ในห้วงอากาศบนยอดเขาของภูเขาเสวียเอ๋อร์มีลำแสงสี
ม่วงเป็นกลุ่มก้อน กำลังดูดซับปรมาณต้นกำเนิดฟ้าดินที่อยู่ใกล้ๆ
อย่างบ้าคลั่ง ภายในลำแสงสีม่วงกลุ่มนั้นคล้ายมีสิ่งมีชีวิตซ่อน
อยู่ แต่แสงสีม่วงนั้นน่าสยดสยองแถมยังเลือนราง

“อาจื่อ เจ้าเองหรือ นี่เจ้าก็รอดชีวิตเหมือนกัน?”
เชียววี่มองลำแสงสีม่วงกลุ่มนั้นในห้วงอากาศด้วยความงงงัน
ใจเต้นไม่เป็นสำ ไม่อาจควบคุมตนเองได้

มีแรงสั่นไหวจากในส่วนลึกของจิตวิญญาณ เขาแทบจะ
สรุปได้เลยว่า สิ่งมีชีวิตที่แฝงตัวอยู่ในลำแสงสีม่วง ก็คือหนึ่งในสี่

สัตว์เขียนใหญ่ในโลกเขียนพิภพของเขาในอดีต หมาป่าเขียน
จันทรานินทิล!

แสงสีม่วงลุกโชติช่วงในห้วงอากาศ ปราภฏการณ์
ประหลาดอันน่าตกใจ เขียนอวีไม่ทันได้คิดเรื่องอื่น รีบหยิบหิน
วิญญานบรรพกาลที่มีในตอนนี้ออกมาจากแหวนเก็บของ

ตอนที่ 107 ผู้เฒ่าผู้กุมความลับสวรรค์

ครึน ๆ ...

หินวิญญูณบรรพกาลนับไม่ถ้วนถูกเขานำออกมา นี่เป็น
กำไรง่ายครั้งแรกที่จ้างชิงช้วนมอบให้เขาก่อนไปจากเมืองฉิงอาน
นอกจากเงินทองจำนวนมาก ยังมีหินวิญญูณบรรพกาลจำนวน
ไม่น้อย

เซียวอวี่แบ่งให้ตัวเองครึ่งหนึ่ง และแบ่งอีกครึ่งให้
เซียวฉีสยง

แต่ตอนนี้ เขาหยิบหินวิญญูณบรรพกาลเหล่านี้ออกมา
ทั้งหมด วางค่ายกลซ่อนมวลพลัง เพื่อเก็บงำลำแสงสีม่วงที่ลุก
โชติช่วงนั้น

ลำแสงสีม่วงพุ่งทะยานขึ้นสู่ห้วงอากาศสูงพันจั้ง แต่ทันที
ที่เซียวอวี่วางมหาค่ายกลเสร็จด้วยความรวดเร็ว ลำแสงสีม่วงไร้
ที่สิ้นสุดนั้นจึงถูกกดลงมาในที่สุด

“โชคดียี่สิบเอ็ดเกิดวันนี้ ถ้าข้าเข้าไปอีกชั่วขณะ คาดว่า
สำนักจะล่งต้องรู้ปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นที่นี่แน่”
เซียววี่แอบทอดถอนใจว่าโชคดีแล้ว

เขายืนตระหนังกายอยู่นอยดเขา มองปราณตันกำเนิด
ฟ้าดินใกล้ๆ ที่ปากน้ำไหลทะลักเข้าไปในลำแสงสีม่วงทั้งหมด
สิ่งมีชีวิตในลำแสงสีม่วงค่อยๆ ชัดเจนขึ้น เป็นหมาป่าสีขาวตัว
น้อยราวกับหิมะตัวหนึ่ง ทว่าตรงหว่างคิ้วของมันกลับมีปุยขน
สีม่วง

“อาจื่อ เจ้าจริง ๆ หรือ ไม่คิดเลยว่าเจ้าจะหลบพ้นเคราะห์
กรรมในครานั้น หวังว่าจะยังจำข้าได้นะ!” เซียววี่ร้องให้สะอึก
สะอื้นราวกับพยัคฆ์ร้ายหลังน้ำตา นานทีที่เขาจะเผยความรู้สึกที่
แท้จริงออกมา

ล้านกว่าปีในชาติภพก่อน เขามีเพื่อนแท้ชั่วชีวิตมากมาย
ทั้งยังมีสัตว์เซียนใหญ่ทั้งสี่ร่วมกรีธาทัพปราบปรามได้เหล่า แม้
จะเป็นสัตว์เซียน แต่ก็ยังเป็นเพื่อนที่ดีของเขา โดยเฉพาะหมาป่า
เซียนจันทรารินทนิล พวกเขารู้จักกันมาแต่ครั้งยังเยาว์ มัน
เติบโตมาพร้อมกับเซียววี่ ติดตามเขายกทัพจับศึกมาล้านปี
ผูกพันแน่นแฟ้นอย่างสุดแสน

ก่อนที่จะดำเนินวิถีใหญ่ทั้งสามจะมาโจมตี เชี่ยววี่สูญเสียพลังปราณไปเกือบครึ่งเพื่อส่งเพื่อนสนิทไปยังชัยภูมิที่ตัดขาดจากโลกเซียนพิภพหลายแห่ง หวังว่าจะสามารถหลบพ้นเคราะห์ภัยนั้นได้ แต่หลังจากประจักษ์แจ้งในฝีมือของจ้าวดำเนินใหญ่ทั้งสาม เชี่ยววี่คิดว่าคงยากที่พวกเขาจะรอดพ้นการกวาดล้างไปได้

แต่ตอนนี้!

จู่ๆ หมาป่าเซียนจันทราอินทนิลกลับปรากฏอยู่ตรงหน้าเขา ความน่าตกตะลึงระคนยิ่งดีเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกเหมือนฝันที่เกิดอะไรขึ้นกันแน่

ถ้าบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญ เขาไม่มีทางเชื่อเด็ดขาด

“จื่อฉยง นี่เป็นเพียงสิ่งเดียวที่ข้าทำได้ ความสามารถข้ามีจำกัด ทำได้แค่ช่วยมัน ข้าทำนายผ่านเจตนารมณ์ของฟ้าได้มากมาย ว่าเจ้ากลับชาติมาเกิดใหม่บนทวีปอวีชีวี สัตว์เดรัจฉานตัวนี้นับเป็นของขวัญที่ข้ามอบให้เจ้า หากเจ้าไม่ปรากฏตัว มันก็ไม่น่าถือกำเนิด ข้าหวังว่าเจ้าจะกลับมาได้ โลกเซียนพิภพ

เปลี่ยนไปแล้ว เจ้าเป็นเพียงคนเดียวที่สามารถเปลี่ยนแปลง
ทุกอย่างได้! โอรสผู้กุมความลับแห่งสวรรค์!”

เมื่อแสงสีม่วงค่อยๆ เลือนลับ ตอนที่หมาป่าน้อยสีขาว
ขนาดหนึ่งจื่อปรากฏอยู่ตรงหน้าเซียววี่ น้ำเสียงแก้แหง่อมเสียง
หนึ่งพลันดังขึ้นอย่างกะทันหัน

สีหน้าของเซียววี่แปรเปลี่ยนเป็นซับซ้อนยุ่งเหยิงทันที
ฉายความเหลือเชื่อถึงขีดสุด

โอรสผู้กุมความลับแห่งสวรรค์!

ไม่คิดเลยว่าจะจะเป็นเสียงของโอรสผู้กุมความลับ
แห่งสวรรค์!

โลกเซียนพิภพ มีผู้อาวุโสลึกลับหลายคนที่มีอายุชั้ยยืน
ยาวสุดแสน ยิ่งลึกลับยิ่งกว่าจ้าวตำหนักใหญ่ทั้งสาม หนึ่งในนั้น
คือปรมาจารย์สำนักคุยเทียน (สำนักสองฟ้า) โอรสผู้กุมความลับ
แห่งสวรรค์

โอรสผู้กุมความลับแห่งสวรรค์ดำรงอยู่มากแล้วกี่ล้านปีไม่
มีใครในโลกเซียนพิภพล่วงรู้ ยอดฝีมือมากมายที่มีชีวิตมาหลาย

ล้านปีต่างเล่ากันว่า สมัยพวกเขายังเป็นเด็ก โอรสผู้กุมความลับแห่งสวรรค์ก็เป็นผู้แข็งแกร่งที่นำกลัวที่สุดในโลกเขียนพิภพแล้ว

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดของเขาคือสามารถหยั่งรู้อนาคต สอดส่องเจตนากรรมแห่งฟ้า เล่าลือกันว่าเขาคบคุมดวงชะตา มหามรรคผล เป็นผู้ที่แม้แต่เจ้าดำหนักใหญ่ทั้งสามต่างไม่กล้าหาเรื่อง

ขนาดเคยมีคนลือกันว่า เขาไม่ใช่คนในยุควิถีเขียน หากแต่เป็นสัตว์ประหลาดโบราณที่อยู่มาตั้งแต่ยุคก่อน

ในอดีต เชี่ยววี่กับโอรสผู้กุมความลับแห่งสวรรค์เคยมีวาสนาได้พานพบกันบ่อยครั้ง เพราะเขาเคยช่วยกลุ่มลูกศิษย์ของสำนักคุยเทียน แต่ไม่คุ้นเคยกันนัก

แต่ไม่ว่าอย่างไร เขาก็คิดไม่ถึงว่าโอรสผู้กุมความลับแห่งสวรรค์ผู้ลึกลับคนนี้จะน่ากลัวถึงเพียงนี้ แม้แต่เขากลับชาติมาเกิดใหม่บนทวีปอวีชีวี่ก็ยังหยั่งรู้

หรือว่า ที่จริงแล้ว การกลับชาติมาเกิดใหม่ที่นี่ ก็คือสิ่งที่เขาแอบเตรียมการไว้อยู่แล้ว?

ตอนแรกเขาก็รู้สึกว่ ตนเองกลับชาติมาเกิดใหม่ ช่างเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่ออย่างมาก เมื่อหมาป่าเซียนจันทรา อินทนิลปรากฏตัว เขาก็ยิ่งระแวงสงสัยทุกอย่าง

“น้ำของโลกเซียนพิภพ ยังลึกยิ่งกว่าที่ข้าคิดไว้เสียอีก ยิ่งงัะ ข้าก็ยังไม่ได้สัมผัสจุดสูงสุด รอหลังจากข้าวนกลับไปโลกเซียนพิภพ จะต้องคลี่คลายปริศนาทุกอย่างจนหมดสิ้น!”

เซียววี่หรีตาลงคิดใคร่ครวญวางแผนในใจ

“บรู่ว!”

บัดนี้ ลำแสงสีม่วงลาบไปจนหมดสิ้น หมาป่าน้อยสีขาวราวหิมะที่ตัวยาวฉีกว่ๆ ก็ปรากฏตรงหน้าเซียววี่ นัยน์ตาสีม่วงดั่งเม็ดอัญมณีของมันมองสอดส่องรอบด้านด้วยความขลาดกลัว สั่นเทิ้มไปทั้งตัว น่ารักเป็นอย่างมาก

“อาจื่อ มานี่!”

เซียววี่ถอนใจ ถึงแม้สัตว์เซียนของเขายังมีชีวิต แต่สูญเสียความทรงจำไปจนหมดสิ้น แกมยังย้อนกลับไปในตอนที่อายุน้อยที่สุด ไม่รู้ว่ามันจำตนเองได้หรือไม่

หมาป่าน้อยสีขาวยาวหิมะมองเซียวอวีด้วยความขลาดกลัว แม้มันจะจำอะไรไม่ได้ แต่จิตใจสำนึกรู้สึกถึงความมนุษย์ตรงหน้าคนนี้เป็นมิตร มีความสนิทสนมอย่างบอกไม่ถูก

“มา!”

เซียวอวียิ้มละไม พลงย่องตัวลงไปหาหมาป่าน้อย

“บรูว์!”

หมาป่าน้อยสีขาวยาวหิมะลังเลใจสักระยะก็กระโดดไปอยู่บนฝ่ามือของเซียวอวี เขามองหมาป่าเขียนจินทรานินทาที่ไร้ความทรงจำโดยสิ้นเชิง แถมยังถูกพ่ายถอนวัยกลับไปตอนอายุน้อยที่สุด ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มบาง

เมื่อชาติก่อน เขาและเจ้าหมาป่าท่องตะลุยกไปทั่วโลก เขียนพิภพอย่างอิสระเสรี ชาตินี้ก็ยังได้ทำเช่นนั้น

“นับจากวันนี้ไป เจ้าติดตามข้าก็แล้วกัน ชื่ออาจือตีใหม่” เซียวอวีลูบไล้ขนสีขาวเรียบลื่นดุจผ้าไหมแวววาวของมันอย่างเบามือ

หมาป่าเขียนจันทราอินทนิลมีความเฉลียวฉลาดแสนรู้
ถึงแม้มันเพิ่งจะเกิด แต่ก็เข้าใจคำพูดของเขี้ยวอวี ผงกหัวลง
ด้วยความเบิกบาน

ไม่ทันไร เจ้าหมาป่าน้อยสีขาวยาวหิมะก็ผล็อยหลับอยู่ใน
อ้อมแขนของเขี้ยวอวี

เขาวางอาจื้อเอาไว้ในแขวนเก็บของชั่วคราว ทำความ
สะอาดร่องรอยทุกอย่างบนยอดเขา ก่อนจะลงจากเขาด้วยสีหน้า
หนึ่งเฉย

เมื่อหมาป่าเขียนจันทราอินทนิลปรากฏตัว ความเคลือบ-
แคลงใจของเขี้ยวอวียิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่วันนี้เขาอารมณ์ดีเป็น
อย่างยิ่ง

หมาป่าเขียนจันทราอินทนิลได้รับความช่วยเหลือจาก
โอโรสผู้กุมความลับแห่งสวรรค์ นี่ก็พอปกป้องบอกได้ว่าโลกเขียน
พิภพไม่ได้สมัครสมานเป็นปีกแผ่น ดำหนักวิถีไม่สามารถ
ปกครองทั้งหมดได้

บางทีอาจจะยังมีสิ่งมีชีวิตโบราณเก่าแก่ยื่นมือช่วยเหลือ
เพื่อนสนิทบางส่วนของเขาไว้อีก ปริศนาต่างๆ นานา และ

ข้อเท็จจริงทั้งหมด คงได้แค่ขอให้เขากลับไปโลกเซียนพิภพ ถึงสามารถตรวจสอบให้กระจ่างแจ้งได้

แต่ตอนนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ...หวนกลับไปเมืองชื่อสุขหาของกินให้อาจื่อ

ตอนเชียววี่เดินออกมาจากภูเขาเสวียเยวี่ เขาพบว่าเจิงผู้กำลังเฝ้ารออยู่ตรงเชิงเขาด้วยความกระวนกระวายใจ พอเห็นว่าตนปลอดภัยกลับมา ใบหน้าของบุรุษร่างกำยำวัยกลางคนผู้นี้ก็ปรากฏรอยยิ้มบาง ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“คุณชาย ท่านไม่ใช่ไรโซไหม” เจิงผู้รีบสาวเท้าเข้าไปหา

เชียววี่คลี่ยิ้มแล้วตอบกลับ “ไม่ใช่ไร พวกเรากลับกันเถอะ สัตว์ร้ายในภูเขาเสวียเยวี่ถูกฆ่ากำจัดหมดแล้ว ภารกิจนี้ นับว่าพวกเราทำสำเร็จลุล่วง”

เจิงผู้เป่าปากโล่งอก เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “คิดอยู่แล้วว่าหมาป่าฝูงนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของคุณชาย”

เซียววี่หัวเราะ ทั้งคู่ขี่ม้าออกจากภูเขาเสวี่เยวี่

ผ่านไปครึ่งชั่วยาม พวกเขาก็ย้อนกลับมาถึงเมืองซื่อสู่ย
เจิงผู้จัดการทุกอย่างเสร็จสรรพ จ่องห้องหุรรหาโอ้อาสองห้องใน
โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งไว้แล้ว

“พี่เจิง ท่านช่วยออกไปซื้อนมวัวให้ข้าสักสามสิบชั่ง แล้ว
ก็ซื้อเนื้อวัวสดชั้นดีอีกร้อยชั่ง” เมื่อกลับมาถึงห้อง เซียววี่ก็
ออกคำสั่งอย่างยืมยั้ม

เจิงผู้ตะลึงงันทันที ถ้ามด้วยความสงสัย “คุณชายจะเอา
ของพวกนี้ไปทำอะไรหรือ”

เซียววี่คลี่ยั้ม นำหมาป่าน้อยสีขาวราวหิมะออกมาจาก
ในแหวนเก็บของ เจิงผู้ตกตะลึงงันทันที ซี่ไปที่อาจื้อที่แสนน่ารัก
อย่างพูดอะไรไม่ออก

“หมาป่าหิมะตัวนี้ดูแล้วน่ารักมาก ข้าอยากรับเลี้ยงมัน”
เซียววี่ฉีกยั้ม

เงินผู้เจียนบงันพลาจคิดในใจ ด้วยฐานะของคุณชายและความสำเร็จในกายภาคหน้า กลับมารับเลี้ยงหมาป่าหิมะธรรมดาตัวหนึ่ง เจ้าหมาป่าหิมะตัวนี้โชคดีไปแล้วกระมัง

“ขอรับ คุณชายรอสักครู่ ข้าจะไปซื้อเตี๋ยวนี” เมื่อเงินผู้เรียกสติได้แล้วก็ผงกศีรษะตอบรับ

“อาจื้อ ข้าจะฟื้นฟูความทรงจำของเจ้า แต่คิดว่าคงต้องหลังจากกลับไปยังโลกเซียนพิภพอีกครั้ง หาผู้เฒ่าผู้แก่ความลับแห่งสวรรค์ให้เจอ ตอนนี้อย่าก็ติดตามข้าท่องเที๋ยวไปในทวีปอวีชีวก่อนแล้วกัน พวกเรามาจับมือร่วมสู้ศึก พิฆิตใต้หล้ากันอีกครั้ง!” เซียวอวีมองหมาป่าน้อยที่ป็นปายไปมาอยู่บนโต๊ะรู้สึกสุขใจอย่างมาก

หมาป่าเซียนจันทรอินทนิล สัตว์เซียนชั้นเก้าในโลกเซียนพิภพ ห่างจากสัตว์เซียนนอริยะอีกแค่ก้าวเดียว แต่ก็มีโอกาสวิวัฒนาการได้ หมาป่าหิมะจันทรอินทนิลที่ปลดปล่อยพลังทั้งหมดมีพลังน่ากลัวราวกับสามารถทำลายฟ้าถล่มปฐพีลงได้

แต่เห็นได้ชัดว่าอาชีพที่เพิ่งกลับมาเกิดใหม่อ่อนแอไม่มี
แม้แต่ความสามารถในการคุ้มครองตัวเอง แต่เมื่อมันค่อยๆ
เติบโต พรสวรรค์และความสามารถก็จะปรากฏชัดเจนขึ้น

อาชีพติดเชียววี่แจอย่างเห็นได้ชัด มันกระโดดจากโต๊ะ
มาอยู่บนตัวเขาบ่อยครั้ง รูปร่างลักษณะของมันตอนนี้ค่อนข้าง
น่ารัก ดวงตาสีฟ้าราวกับเม็ดอัญมณี ทอแสงละมุนนุ่มนวลจางๆ

เงินผู้จัดการซื้อของด้วยความรวดเร็ว ผ่านไปชั่วขณะเขา
ก็กลับมา ถือนมวัวสดกาหนึ่งอยู่ในมือ ส่วนอีกมือถือเนื้อวัวสด
ใหม่

เชียววี่ป้อนอาหารอาชีพด้วยความรักใคร่ ให้มันดื่มนมวัวสดไปสามสี่แก้ว ก่อนจะหันเนื้อวัวหลายชิ้น เจ้าตัวน้อย
ส่งเสียงเห่าหอนด้วยความเบิกบาน หางน้อยๆ สีขาวเหมือนปุย
หิมะส่ายไปมาเบาๆ กินอาหารด้วยความลึบโลด

ใบหน้าเงินผู้กตัญญูก็ยิ้มออกมาด้วยเช่นกัน เขาชอบหมาป่า
น้อยสีขาวราวหิมะตัวนี้มาก เขาหัวเราะแล้วพูดกับเชียววี่
“คุณชาย ข้าสืบข่าวได้ความแล้ว บุตรีของเจ้าเมืองซื้อสุนัขนามว่า

หลินซิน จะออกเดินทางไปเมืองเหลียงโจววันนี้เพื่ออภิเษกกับ
หลี่เสินจี เหลียงอ๋องน้อย”

“เจ้าบอกเสี่ยวเอ๋อร์ให้นำอาหารเข้ามาเถอะ พวกเรากิน
ข้าวเสร็จค่อยไปจวนเจ้าเมือง” เซียววี่พยักหน้าตอบกลับ

ตอนที่ 108 เกิดความปั่นป่วนอีกครั้ง

หลินหมิงเจ้าเมืองซือซู่เคยเป็นศิษย์สายนอกของสำนักกระบี่เสวียนหวง แต่พรสวรรค์มีจำกัด จึงออกจากสำนักตอนอยู่ในชั้นก่อกำเนิดหกชั้นฟ้า หวนกลับสู่โลกมนุษย์ ต่อมาอาศัยความสัมพันธ์ของสกุลหลิน รับตำแหน่งเจ้าเมืองเมื่อปีสิบปีก่อน

เหลียงอ๋องกับหลินหมิงเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้อง ทั้งคู่ลงจากเขามาพร้อมกัน คนหนึ่งกลายเป็นเจ้าเมือง อีกคนสืบทอดตำแหน่งเหลียงอ๋อง ส่วนการอภิเษกสมรสครั้งนี้ ได้มีการกำหนดไว้ตั้งแต่หลี่เสินจีและหลินชินยังไม่เกิด

เมื่อเซียววี้กับเจิงฝูมาถึงจวนเจ้าเมืองก็เกือบจะเป็นช่วงดวงอาทิตย์อ่อนแสงใกล้ลับขอบฟ้า ขบวนเจ้าสาวอันยิ่งใหญ่ตระการตาถูกเตรียมไว้พร้อมแล้ว กำลังจะออกเดินทาง

อาจื่อยืนอยู่บนไหล่เซียววี้ นัยน์ตาสีฟ้ามองทิวสารถิตด้วยความสงสัยใคร่รู้ ใครจะเดาได้ว่า หมาป่าตัวน้อยสีขาวที่ดูน่ารักจะเป็นถึงสัตว์เขี้ยวระดับสุดยอด

จวนเจ้าเมืองทั้งนำเกรงขามและใหญ่โต เดิมทีสกุลหลินก็เป็นตระกูลใหญ่อยู่แล้ว หลังจากหลินหมิงขึ้นเป็นเจ้าเมือง ทั้งครอบครัวก็ย้ายมาที่เมืองซื่อสู่ย เอาที่นี่เป็นฐานที่มั่น

“หยุดนะ! วันนี้จวนเจ้าเมืองออกกฎอัยการศึก ภายในสามสิบจี้ ไม่ว่าใครก็ห้ามเข้าใกล้!” องค์รักษ์ที่สวมชุดเกราะหลายคนง้างคันธนู เข้าขวางทั้งคู่เอาไว้ ออกคำสั่งด้วยเสียงเจี๊ยบขาด

“หึ!”

แววตาเฉิงผู้หม่นลง ตวาดกลับไป “บอกให้หลินหมิงออกมา คุณชายเซียววี่ ลูกศิษย์คนสำคัญสายขุนเขาฉื่อวี่ของสำนักมาถึงที่นี่ด้วยตนเอง ให้เขาออกมาต้อนรับ!”

“บังอาจ...ไม่คิดเลยว่าจะกล้า...เอ๊ะ สำนักหรือ” เมื่อเหล่าทหารสวมชุดเกราะได้ยินเฉิงผู้เรียกชื่อเจ้าเมืองหัวนง ต่างโกรธเป็นฟืนเป็นไฟก่อน ครั้นแล้วจึงหน้าถอดสีเผยความหวาดกลัวถึงขีดสุด

สำนัก มีเพียงสำนักกระบี่เสวียนหวงที่อยู่เหนือชน
ทั้งปวงถึงคู่ควรกับคำคำนี้ เหล่าทหารสวมชุดเกราะเหลือบมอง
พวกเซียวอวี่ทั้งสองคนด้วยความตื่นตะลึงกระสับกระส่าย

คนหนึ่งโน้มน้าวด้วยเสียงนอบน้อมทันที “ได้ทำทั้งสอง
ท่านโปรดรอสักครู่ ข้าจะไปรายงานท่านเจ้าเมืองเดี๋ยวนี้ขอรับ”

ผ่านไปไม่นาน บุรุษวัยกลางคนที่ลักษณะท่าทางน่าเกรง
ขามคนหนึ่งรีบร้อนเดินออกมาจากในจวน ไม่สนใจสายตาดู
ตะลึงโดยรอบสักนิด เขาคารวะเซียวอวี่ด้วยความนอบน้อม
“หลินหมิงคารวะท่านโหวน้อย”

เซียวอวี่คลี่ยิ้ม หลินหมิงคนนี้รู้จักตนเองดียิ่งนัก เขา
โบกมือไปมา “เจ้าเมืองหลินไม่ต้องเกรงใจ ครั้งนี้ข้ามาเป็น
องครักษ์”

หลินหมิงพละมไม่หยุด “ท่านโหวจะทำให้ข้าอายุสั้น ข้า
ทราบข่าวจากสำนักแล้ว ตอนข้ารู้ว่าท่านจะมาก็ตื่นเต้นไม่เป็น
อันนอนตลอดทั้งคืน เรื่องที่ท่านโหวน้อยมีบาร์มีเป็นที่ตกตะลึง
ไปทั้งสำนัก ทำให้สำนักใหญ่ทั้งเจ็ดต้องสั่นสะเทือน ข้าน้อยก็

พอไต่ยีนมาบ้าง วันนี้ได้พบผู้กล้าในตำนานแห่งอาณาจักรดำถ้ำ
ของเรา ช่างเป็นเกียรติของข้ายิ่งนัก เชิญท่านรีบเข้ามาเถิด”

เจิ้งผู้กล้าอย่างมีนัย “เจ้าเมืองหลินรู้จักคุณชายของข้าดี
ยิ่งนัก”

หลินหมิงตะลึงงัน ก่อนจะหน้าซีดเผือดลง เหงื่อเม็ด
เล็ก ๆ พลันผุดขึ้นตรงหน้าผาก เขาอธิบายอย่างละล้าละลัก
“ท่านโหวน้อยโปรดอภัย ข้าน้อยไม่กล้าแอบสืบเรื่องของท่าน
หรอก เพียงแต่ปกติแล้ว ข้าไปมาหาสู่กับศิษย์พี่หลายคนใน
สำนัก ถึงรู้เรื่องของท่าน”

เซียวอวี่เอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม “ไม่เป็นไร”

หลินหมิงโค้งตัวลง ยิ้มรับแล้วเอ่ย “ขบวนรถของลูกสาว
กว่าจะออกเดินทางก็อีกครึ่งชั่วโมง เชิญท่านโหวน้อยเข้าไป
สนทนาข้างในเถิด ข้าน้อยเตรียมชาหอมไว้แล้ว”

“ก็ได้!” เซียวอวี่พยักหน้า

“โห ช่างเป็นลูกหมาที่ตรงตามยิ่งนัก! นี่เป็นสัตว์ที่ท่าน
เลี้ยงหรือ ยกให้ข้าได้ไหม ข้ายินดีจ่ายเงินก้อนโต” หลินหมิงเพ่ง

เดินนำเชียววีก้าวเข้าไปในจวน ก็พลันมีเสียงไฟเราะเสนาะหู
เสียงหนึ่งลอยมาจากด้านข้างโดยไม่คาดคิด

นี่เป็นตรูณีน้อยอายุเพียงสิบสี่สิบห้าปี รูปร่างออรชร
อ่อนแอ้น ดวงตากลมโตดำขลับคู้่นั้นมีชีวิตชีวายิ่งนัก นางจ้อง
อาจื่อที่อยู่บนไหล่เชียววี่ไม่ละสายตา

หลินหมิงเฟิงเซ็ดเหงื่อบนใบหน้าให้หายไปไม่ทันไร
เหงื่อก็พลันพร้งพรูออกมาอีก สีหน้าเปลี่ยนเป็นซีดขาว เขาเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “เวยเวย อย่าเสียมารยาท นี่คือคุณชาย
ที่มาจากสำนัก”

“โอ๊ะ!”

เด็กสาวมุ่มปาก ขานรับด้วยความคับข้องใจ ก่อนจะพูด
เสียงแผ่วเบา “แต่เจ้าลูกหมาตัวนี้น่ารักมากจริง ๆ ข้าชอบมัน
มากนี่นา”

“เวยเวย!”

หลินหมิงตวาดเสียงใส

เชียววี่หัวเราะ เจรจากับสาวน้อยที่อยู่ตรงหน้า “นี่ไม่ใช่ลูกหมาหอรอกนะ มันคือหมาป่า ที่โตไปแล้วสามารถกินคนได้”

“เอ๊ะ!”

เด็กสาวตกใจสะดุ้งตัวโหยง ก่อนจะวิ่งออกไป “งั้นข้าไม่เอาแล้ว ข้าไปหาพี่ดีกว่า”

หลินหมิงแค้นยี้ม พलगอธิบาย “ทำตัวขายขี้หน้าต่อหน้าท่านโหวน้อยแล้ว นางคือหลินเวเวเวลูกสาวคนเล็กของข้า ถูกตามใจตั้งแต่เล็ก เกือบทำให้ท่านโหวน้อยต้องตกใจเสียแล้ว”

เชียววี่ตอบด้วยรอยยิ้ม “แม่นางหลินใสซื่อไร้เดียงสา ท่านช่างให้กำเนิดลูกสาวที่แสนดี”

ใบหน้าหลินหมิงปรากฏรอยยิ้มบาง เห็นได้ชัดว่ารักใคร่เอาใจลูกสาวคนเล็กเป็นอย่างมาก เขาเชิญเชียววี่เข้าไปดื่มชาในบ้านแล้วสั่งให้คนไปตามหลินชินลูกสาวคนโตมาที่นี่

หลินหมิงยังสงสัยใคร่รู้ในตัวเชียววี่เป็นอย่างมาก ครั้งแรกที่ได้ยินชื่อของเขาก็คือตอนการประลองใหญ่สองแคว้น จากนั้นก็รู้จักศิษย์พี่ในสำนักว่าท่านโหวน้อยคนนี้มีบาร์มี

สิ้นสะท้อนไปทั้งสำนัก ทำลายสถิติของอ้าวอุ้งนาง เป็นที่น่า
ตกตะลึงไปทั้งดินแดนตอนใต้

ดังนั้นเมื่อเขารู้ว่าเซียววี่รับภารกิจคุ้มกันลูกสาวของตน
ไปส่งถึงเมืองเหลียงโจว เขาจึงเบาใจอย่างสุดแสน ไม่กังวลเรื่อง
ความปลอดภัยของลูกสาวอีกต่อไป

อาณาจักรต้าถังแห่งนี้ ใครกล้าทำร้ายลูกชายของ
กัณจวินโหวบ้างเล่า

มิหนำซ้ำ เซียววี่ยังเป็นลูกศิษย์คนสำคัญของสำนัก ไม่
แน่ว่าตัวเขาอาจจะซ่อนของล้ำค่าอะไรเอาไว้ แม้เขาจะมีพลัง
ปราณแค่ขั้นก่อนกำเนิดหกชั้นฟ้า แต่ฝีมือสู้รบที่แท้จริงของ
เจ้าเหนือหัวยุวชนอย่างเขาไม่อาจประเมินได้

ไม่ทันไร หลินชินก็มาถึงห้องโถงข้างใน นางเป็นดรุณี
น้อยที่หน้าตางดงามแซมซ้อย มีชาติตระกูลสูงส่ง โตกว่า
น้องสาวเพียงสามสี่ปี แต่ยังไม่ถึงสิบแปด

นางทราบฐานะที่แท้จริงของเซียววี่อยู่แล้ว จึงการวะ
ด้วยความนอบน้อมและจริงใจ เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ข้าน้อยได้รับความ
กรุณาจากท่านโหวน้อยมาคุ้มกัน ช่างมีวาสนายิ่งนัก”

เชียววี่ย้มแย้มพลางโบกมือไปมา กล่าวว่า “ข้าจะกลับเมืองเหลียงโจวอยู่พอดี แถมหลี่เสินจี้ก็เป็นเพื่อนของข้า เจ้าไม่ต้องเกรงใจ”

หลินชินม้มปากอมยิ้ม สนทนาค่อยถ้อยคำสุภาพอีกไม่กี่คำ ก่อนจะเดินนวนายนาดออกไป

“ท่านอาหลิน วันนี้หลานตั้งใจมาสู่ขอ จวนหลินมีเรื่องน่ายินดีติดต่อกันสองเรื่อง ท่านอาหลินน่าจะดีใจมากกระมัง!” ทันใดนั้น พลันมีน้ำเสียงอ่อนโยนละมุนดังมาจากนอกจวน ก้องสะท้อนไปทั่วจวนสกุลหลิน ทำให้หลินหมิงไบหน้าบึ้งตึง เส้นเลือดตรงหน้าผากพองโปดออกมา

“นายท่าน แย่แล้วขอรับ! หานเชาแน่นมาอีกแล้ว เขาฆ่าองครักษ์หลายสิบคน ขบวนเจ้าสาวตรงหน้าประตูยุ่งเหยิงไปหมด คุณหนูรองถูกเขาจับตัวไว้ด้วยขอรับ!” พ่อบ้านวัยกลางคนคนหนึ่งรีบพุ่งปรี่เข้ามา สีหน้าเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและโกรธแค้น

“พลัก!”

หลินหมิงหน้าดำคล้ำเขียว มือข้างหนึ่งจิกลงบนที่ปัก
แขนเก้าอี้จนแตกละเอียด เขากล่าวด้วยความฉุนเฉียว “หานเซา
ชักจะรังแกกันมากไปแล้ว ให้ตายข้าก็ไม่ยอมให้ลูกสาวแต่งงาน
กับมัน”

เซียววี่อุ้มอาจื่อที่พลอยหลับไปแล้ว พลังถามด้วย
น้ำเสียงเรียบเฉย “เจ้าเมืองหลิน หานเซาคนนี่คือใคร”

ใบหน้าหลินหมิงฉายความอดสูใจ เขากำหมัดแน่นแล้ว
เอ่ย “ท่านโหวน้อย หานเซาคนนี้เป็นลูกศิษย์ของสำนักกระบี่
หลิงเซียว แต่เดิมเขาเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของรองเจ้า
เมืองซือซู่ วางอำนาจบาตรใหญ่มาตั้งแต่เล็ก เมื่อสิบปีก่อน
บิดาของเขาถูกตัดสินประหารชีวิต เหตุเพราะทุจริตเงินเดือน
และเสบียงของทหาร แต่สกุลหานเข้าใจตลอดมาว่าข้าเป็นคน
ซัดซา บิดาของเขาถึงถูกตัดหัว”

“หลังจากนั้นมาหานเซาก็หายตัวไป เพิ่งกลับมา
เมืองซือซู่เมื่อสามเดือนก่อน เขากลายเป็นลูกศิษย์ที่ได้รับ
การฝึกฝนจากสำนักกระบี่หลิงเซียว ใช้กระบี่จ่อจวนเจ้าเมือง
หมายให้เว่ยเว่ยสมรสกับเขา มิเช่นนั้นจะสังหารพวกเรา
สกุลหลินทั้งครอบครัว”

เชียววี่เลิกคิ้วขึ้น คล้ายจะยิ้มก็มีเชิง “ที่แท้ก็เป็น
ลูกศิษย์สำนักกระบี่หลิงเชียวนี่เอง ช่างบังเอิญนัก ไป เข้าตาม
ท่านออกไปดูด้วยก็แล้วกัน”

ใบหน้าหลินหึงฉายความยินดีที่ยากเกินกว่าจะจับ
สังเกต มีท่านโหวนน้อยผู้นี้ออกหน้า แม้ท่านเขาจะเป็นลูกศิษย์
ของสำนักกระบี่หลิงเชียวก็คงไม่ไหวหрокกรรมัง

“ท่านโหวนน้อย อาจารย์ของท่านเขาชื่อซุนเซ่อ ศิษย์
คนโตของมารกระบี่ หนีจ้ง” หลินหึงไม่กล้าปิดบังอะไร อยาก
ให้เชียววี่ช่วย จำต้องพูดไปตามความจริง

“โอ๊ะ?”

เชียววี่ตะลึงงัน ก่อนจะหัวเราะเบาๆ แล้วเปรยขึ้น
“เรื่องบนโลกมนุษย์ช่างน่าบังเอิญยิ่งนัก ข้าก็รู้จักซุนเซ่อนั้น
เหมือนกัน ไป ไปพบท่านเขากัน”

ตรงหน้าประตูใหญ่ของจวนเจ้าเมือง

มีหนุ่มน้อยท่าทางเก็บตัวและอ่อนโยน ดวงตาเรียวยาว
ปลายหางตัวดัดขึ้น สะพายกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง ด้านหลังไม่ไถลนัก

คือกลุ่มองค์กรรักษ์ของจวนเจ้าเมืองที่สู้รบจนตัวตาย เขาหัวเราะ
อย่างแผ่วเบา

ตอนที่ 109 พลาญภาพ

หานเซาหรือต่ายม๊ สักดักันหลินเวเวเวที่หมายจะกลับจวน

“เวเวเว เจ้าไม่ชอบข้าหรือไง วันนี้ข้าตั้งใจมาสู่ขอ
แม้แต่ศิษย์พี่หลายคนของข้าก็มาเมืองซือสู่ยด้วย ข้าเห็นว่าวันนี้
เป็นฤกษ์งามยามดี ค็นี่พวกเราพร้อมหอลงโรงกันเลยดีกว่านะ”
หานเซาหัวเราะชั่วร้าย สายตาที่มองเวเวเวเปี่ยมไปด้วยราคะ
และความโหดเหี้ยม

ตรุณีน้อยหาได้เกรงกลัวหานเซา เหยหน้าตวาดกลับไป
“ข้าไม่ชอบเจ้า เจ้ามันคนเลว”

หานเซาเอาแต่หัวเราะหึๆ ไม่หยุด แววดาฉายรอยยิ้ม
ชั่วร้าย พูดว่า “วันนี้ ตระกูลหลินร่อยกว่าชีวิต ขึ้นอยู่กับ
ความคิดเจ้าแล้วละ”

“หานเซา!”

เสียงตะโกนดังลั่นเสียงหนึ่งดังมาจากในจวน

หลินหมีชิงขิงตาโตจนแทบจะถลน ไอสังหารเดือด
พลุ่งพล่านไปทั่วร่าง เข้าต่อสู้ด้วยความเหี้ยมหาญ

เขาลงมือด้วยความเกรี้ยวกราด พลังหมัดตั้งภูผาถล่ม
เกลียวคลื่นโถมซัด ปรากฏภาพลวงตาราวกับภูเขายีวลูกหนึ่ง
โถมเข้าใส่หานเซา

ถึงแม้หลินเว่ยเว่ยอายุยังน้อยแต่ก็ฉลาดเป็นกรด ฉวย
โอกาสช่วงเวลาที่บิดาลงมือและหานเซาอิงเงาไปเล็กน้อย รีบหนี
ไปอยู่อีกด้านอย่างว่องไวราวกับมีลมหอบใต้ฝ่าเท้า

“หึ!”

ใบหน้าหานเซาฉายจิตสังหารอันน่าครั่นคร้าม แสงกระบี่
ราวกับธารน้ำตก หอบเอาเสียงกึกก้องราวกับสายฟ้าฟาด
บดขยี้ภาพลวงตาภูเขายีวลูกนั้นจนแหลกละเอียด ครั้นแล้ว
แสงกระบี่เยียบเย็นก็สบโอกาสฟันเข้าใส่

“หมัดวัวคลั่งภูผายีว!”

หลินหมิงแผดเสียงลั่น ปราณแท้ทั่วร่างไหลพลุ่งพล่าน
พลั้งหมดส่งเสียงหวีดหวิวแรงกล้า ก่อตัวเป็นภูเขาดำเขี้ยวอีกลูก
ด้านบนของมันคล้ายมีวัวคลั่งร้องคำราม

“แค่วิชาชั้นทองระดับล่างก็กล้าเอามาอวดข้า!” หานเซา
หัวเราะเยาะ แสงกระบี่ที่ผุดสายฟ้าแลบแปลบปลาบ เปล่งเสียง
คำรามราวกับพยัคฆ์ออกมาอีกครั้งแล้วฟาดลงมา

“ปึง!”

ร่างของหลินหมิงถอยกรูดอย่างรวดเร็ว เลือดสดกระจาย
อยู่ในกลางอากาศ แสงกระบี่กวาดเข้าใส่ตรงไหล่ซ้าย ทั้ง
บาดแผลอันน่าสยดสยองเอาไว้

เซียวอวี๋เฝ้ามองด้วยสายตาเย็นชา ตลอดเวลาที่ผ่านมา
เขายังไม่ได้ลงมือ

“ท่านพ่อ!”

“ท่านพ่อ!”

หลินชินและหลินเว่ยเว่ยรีบวิ่งเข้าไปหา หลินหมิงตะคอก
เสียงลั่น “ใครให้พวกเจ้าเข้ามา ถอยไป!”

หลินเวเว่น้ำตาเอ่อทันอยู่ในดวงตาคู้งาม ยังอยากจะ
ไปประคองบิดาที่ล้มอยู่บนพื้น แต่ถูกหลินชินยื้อยุดเอาไว้
ใบหน้านามแพรวหนึ่งขริบ ทันใดนั้นนางเหมือนคิดอะไรได้ รีบ
ออกแรงโยนห้องสาวไปหลบข้างหลังเชียววี่

“ท่านโหวน้อย ขอร้องท่าน โปรดช่วยท่านพ่อข้าด้วย
เถอะ เมืองซื่อสู่ยแห่งนี้มีแค่ท่านที่ช่วยเขาได้” หลินชินเอ่ย
วิงวอน หยาดน้ำรินไหลออกมาจากดวงตา

เชียววี่คลี่ยิ้มบาง “แม่นางหลินไม่ต้องห่วง ในเมื่อข้าอยู่
ที่นี่ ไม่มีใครทำอะไรสกุลหลินได้”

แววตาหวนหาฉายาความชั่วร้าย เห็นได้ชัดว่าได้ยิน
คำพูดประโยคนี้ สายตาเยียบเย็นกวาดมองมา เอ่ยด้วยน้ำเสียง
เยือกเย็น “กล้าสอดมือยุ่งเรื่องของข้า เจ้าอยากตายใช่ไหม”

หลินหมิงตะกายตัวลุกขึ้นจากพื้น แม้สีหน้าซีดเผือด แต่
เขาไม่เป็นอะไร กระบี่เมื่อครู่ของหานเขาไม่ได้หมายจะเอาชีวิต
เขา

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น “หานเซา วันนี้สวรรค์
คุ้มครองสกุลหลินของข้า ท่านโหวน้อยอยู่ที่นี้ ไม่ทนให้เจ้าทำตัว
กำแหงหรอก”

“ท่านโหวน้อยหรือ ท่านโหวน้อยที่ไหนกัน ลูกหลานจาก
ตระกูลไหนในอาณาจักรต้าถัง? ข้าเป็นถึงศิษย์สายมารกระบี่
ของสำนักกระบี่หลิงเซียว ไม่ต้องพูดถึงลูกหลานตระกูลเล็ก ๆ
ต่อให้เป็นราชวงศ์สกุลหลี่ ก็ไม่กล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับข้า!”
หานเซาหัวเราะเยาะ ปราชัยตามองทุกคน มีแสงกระบี่พุ่งขึ้นจาก
ข้างหลัง

มุมปากของหลินหมิงเผยรอยยิ้มเย็นเยือก เขารู้ว่า
หานเซาใกล้จะประสบเคราะห์ร้ายแล้ว แม้เขาจะเป็นศิษย์หลาน
ของหนีจิ้ง ศิษย์ของซุนเซ่อ แต่ถ้าเปรียบฐานะและผู้หนุนหลัง
ต่อให้เป็นหนีจิ้งก็ไม่กล้าล่วงเกินขุนเขาฉือวีหรอก

“ศิษย์น้องหานพูดได้ดี! สายมารกระบี่ของเราต้องทะลุ
ไปทั่วโลกหล้า ไม่เกรงกลัวใครหน้าไหน วันนี้เจ้ามาดบแต่ง
หลินเว่ยเว่ย ข้าจะดูว่าใครกล้าขัดขวาง!”

ตูม!

เงาร่างที่มีมวลพลังแข็งแกร่งยิ่งใหญ่มหาศาลหลายร่าง ปรากฏตัว เสียงคำรามของกระบี่แต่ละสายลอยมาจากทั่วทุกสารทิศราวกับมีกระบี่นับหมื่นเล่มเปล่งเสียงร้องพร้อม ๆ กัน ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ประหลาดบนฟ้าดิน

มีคนมากมายปรากฏตัวขึ้น คนที่เป็นหัวหน้าแวตาทมิฬทิ้งฉายความดูแคลน กลืนอายนำเกรงขามจนน้ำตกตะลึง เขาเป็นนักพรตชั้นครึ่งก้าวลูกกลอนนิล

ส่วนคนที่เหลือล้วนเป็นนักพรตชั้นก่อกำเนิดห้าชั้นฟ้าขึ้นไป รวมกับหานเซาแล้ว มีทั้งหมดเจ็ดคน เป็นศิษย์ทั้งเจ็ดของซุนเซ่อ

หานเซาเป็นศิษย์ที่อายุน้อยที่สุด ครั้งนี้เขาเรียกศิษย์พี่ทั้งหกมาด้วยหมายจะสันสະທၢ်ໄປທົ່ວເມືອງຊື່ອຮຸ້ຍ ປຸກເຮົາສກຸລຫານຂຶ້ນມາອີກຄັ້ງ ສ່ວງຈົງຕຳແໜ່ງເຈົ້າເມືອງ

หานเซาจับจ้องเขี้ยวอวี๋ด้วยสายตาชั่วร้ายราวกับอสรพิษเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น “เจ้าหนู ไม่ว่าเจ้าจะเป็นลูกหลานจากสกุลใด วันนี้เจ้าล่วงเกินข้า ก็อย่าคิดจะมีชีวิตออกไป สำหรับ

หลินเวยเวย...วันนี้ข้าจะเอาตัวไป ผูกนางให้กลายเป็นทาสรับใช้
เหยียบย่ำทั้งกลางวันและกลางคืน!”

หลินหมิงตะคอกเสียงด้วยความเดือดดาล “ลูกสาว
สกุลหลินของข้า ใครกล้าแตะต้อง!”

“หลินหมิง ดวงชะตาของพวกเจ้าสกุลหลินถึงคราวสิ้นสุด
หากในเมืองยังมีกองกำลังสักสามหมื่น พวกเราคงไม่กล้าเปิด
ฉากโจมตีตามใจชอบ แต่บัดนี้เมืองซื่อซู่ว่างเปล่า กองกำลัง
ทั้งหมดถูกโยกย้ายไปชายแดนทางเหนือ เจ้าจะเอาอะไรมา
ปกป้องสกุลหลิน!”

หานเซาหัวเราะลั่น แวตาดำยจิตสังหารอันดुर้ายวาว
โรจน์ “วันนี้ ข้าจะขุดรากถอนโคนสกุลหลินให้ราบคาบ ไม่ให้
เหลือแม้แต่หมูหมากาไก่!”

“สำนักกระบี่หลิงเชียว สายมารกระบี่ ช่างกำเริบเลิບสาน
วางอำนาจบาตรใหญ่เหมือนอย่างที่ผ่านมา” เชียววี่ถอนใจ
เบาๆ หรีตาลงเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า “แม้กระทั่งอวี๋หนิงยัง
เสียเปรียบด้วยน้ำมือข้า ข้าเองก็เคยเจอซุนเซอมาก่อน เขาเคย
คิดจะทำร้ายข้า แต่สุดท้ายก็ต้องหนีหัวซุกหัวซุน เวรกรรม

ระหว่างข้ากับสายมารกระบี่ของพวกเจ้าช่างพันผูกไม่รู้จบสิ้น
จริงๆ”

ห่านเซาหัวเราะเยียบเย็น กล่าววาจาเยาะเย้ย “เจ้าเคย
เอาเปรียบอาจารย์อาของข้าหรือ แค่ผู้ฝึกยุทธ์ชั้นก่อนกำเนิด
หกชั้นคนเดียวก็กล้าคุยโวโอ้อวดขนาดนี้เชียว เจ้าหนู เจ้า
กวนประสาทข้า วันนี้ไม่ว่าใครก็ช่วยเจ้าไม่ได้”

“ข้าก่อน!”

ทันใดนั้น ลูกศิษย์คนโตของซุนเชอพลันหลุดตดบท
ห่านเซาด้วยความหวาดหวั่น มองเขียววี่ด้วยความระแวง
สงสัย ถามด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ “ท่านคือใคร”

“บังอาจ!”

เจิงฝูตะคอกเสียงด้วยความโมโห เพชฌัญห้านากับกลุ่ม
นักพรตที่มีพลังปราณสูงกว่ามาก เขากลับสุขุมเยือกเย็นไม่เกรง
กลัว ตะคอกใส่ด้วยเสียงเยียบเย็น “สายมารกระบี่ สำนักกระบี่
หลิงเชียว ช่างกล้าหาญยิ่งนัก! เป็นแค่อิทธิพลในสังกัดสำนัก ไม่
คิดเลยว่าจะกล้าลบหลู่คุณชาย”

“เจ้า!”

สายตาทานเขาทอแสงเยียบเย็นทันที กำลังคิดจะลงมือ กลับถูกเด็กหนุ่มขวางเอาไว้

หน้าผากของเด็กหนุ่มคนนั้นผุดเหงื่อเม็ดเล็ก ๆ สีหน้า พลันกลายเป็นแปลกประหลาด เอ่ยทัดทานละล้าละลัก “ศิษย์ นื่องหานอย่าว่าม อย่าได้หาเรื่องใส่ตัว!”

หานเขาเหลือบมองศิษย์พี่ใหญ่ด้วยความงุนงง ไม่คิดเลยว่าใบหน้าของศิษย์พี่ใหญ่จะฉายความหวาดวิตก เขาตกตะลึงอยู่ในใจ รู้สึกว่าเรื่องนี้เริ่มไม่ชอบมาพากล

“ข้าก็คือเซียววี่ สายมารกระบี่ของพวกเขาเจ้าน่าจะคุ้นเคย กับข้าดีกระมัง!” เซียววี่หัวเราะแผ่วเบา ค่อย ๆ ก้าวเดินเข้าไปหา ลมปราณสีทองพลุ่งพล่านทะยานขึ้นสู่อากาศ ปลดปล่อยกำลังสูรย์ทั้งหมดออกมา

“เซียว...เซียววี่!”

“ชั่ว...!”

“เขา เขามาเมืองเล็ก ๆ แห่งนี้ได้อย่างไร สุดยอดผู้กล้า
มือเอกที่ทำลายสถิติของอ้าวอู๋ฉางนั้นนะหรือ”

ทุกคนใจรวงไปอยู่ตาตุ่มเหมือนเห็นผีกลางวันแสก ๆ
สีหน้าของหานเซาแปรเปลี่ยนไปมา คู่้นเคยกับชื่อชื่อนี้เป็นอย่างดี

“ศิษย์น้องหาน พวกเราไปกันเถอะ!”

ลูกศิษย์คนโตของซุนเซ่อเต็ดขาดมาก ฐานะของเซียววี่
ตอนนี้อ่อนไหว ต่อให้พวกเขาเอาชนะได้ก็ไม่กล้าลงมือ แต่ถ้าจะ
ให้เอาอกเอาใจเซียววี่อย่างไรสักดีศรีด้วยแล้ว ก็หาใช้วิธีการ
ของสายมารกระบี่ไม่

ถ้าท่านปรมาจารย์ล่วงรู้เรื่องนี้เข้า พวกเขาคงจะต้องโดน
ตีจนขาหัก ไล่ตะเพิดออกจากสำนัก

หานเซากัดฟัน ไม่พอใจอย่างมากแต่ก็จนปัญญา นี่เป็น
เจ้าเหนือหัวขุนที่แม้แต่อาจารย์ก็ยังจนปัญญา แล้วเขายังจะ
ทำอะไรได้ ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเซียววี่จริง ๆ สำนักกระบี่เสวียน-
หวงเดือดดาลขึ้นมา ทั้งสำนักกระบี่หลังเซียวคงรับไม่ไหว

“ตูม!”

ไม่มีใครคิดว่า เชี่ยววี่จะลงมือกะทันหัน สีทองอ่อนที่ปกคลุมทั่วร่างของเขาพลันเปล่งแสงระยิบระยับ ปราณแท้ร้อนระอุจุเพลิงผลาญ โถมซัดเข้าใส่หানเซา

“เจ้า!”

หานเซาตกใจระคนคั่งแค้น คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะลงมือกะทันหัน แรงกดดันที่ปะทะเข้าใส่ตัวแทบจะบดขยี้กระดูกของเขาให้แหลกละเอียด นัยน์ตาฉายแววดุตัน ร้องคำรามลั่น เข้าต่อกรด้วยความชิงช้า

“หิง!”

ปรากฏแสงกระบี่ราวกับธารน้ำตก วิชาที่เขาฝึกฝนคือ ‘วิชากระบี่อัสนีสวรรค์’ ท่ามกลางไอกระบี่มีแสงสายฟ้า ยามที่พ่นลงมา กลับกลายเป็นไอกระบี่โหมซัดสาดฟันใส่เชียววี่

เรือนผมดำขลับของเชียววี่เหมือนธารน้ำตก เขาไม่แม้แต่จะร่นตัวถอย กลับพุ่งเข้าใส่ พลังในตัวยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ครั้นแล้วเปลี่ยนเป็นพลังมหาสมุทรฟาดออกมา

รอยประทับฝ่ามือรูปมังกรพุ่งเข้าไปไถ่เอาระบี่อัสนีสวรรค์
พลังอันยิ่งใหญ่ทั้งสองกลุ่มก้อนพุ่งปะทะกันอย่างรุนแรง

ตูม!

เกิดเกลียวคลื่นใหญ่ในกลางอากาศเป็นระลอก พร้อมกับ
เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวทำให้คนเจ็บแก้วหู จากนั้นก็เกิด
เสียงครืนโครมบนพื้นดิน ระเบิดเป็นหลุมใหญ่หลุมแล้วหลุมเล่า

ตำนานเทพสงครามอมตะ เล่ม 3

仙武封神

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《仙武封神》 Vol.3

Author: 如狼似虎 Ru Lang Si Hu

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

如狼似虎

ตำนานเทพสงครามอมตะ เล่ม 3 /如狼似虎: เขียน; หวงลี่อิง : แปล จาก 仙武封神—

กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 601 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. หวงลี่อิง ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6967-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขทวีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศุภฤกษ์ ชีพสาทิศ

พิสูจน์อักษร ภควรรณ สัตยกิจกุล

ราคา 199 บาท